

На събранието под точка "Разни" се взема решение да се организира тържествен банкет по повод изпращането в пенсия на нашия дългогодишен служител Ж. Й. Симич, известен като бай Симо. Банкетът започва точно в четиринайсет часа и трийсет минути, непосредствено преди края на работното време, в столовата. По този случай ведомственият Човек на изкуството е подредил масите под форма на буквата Т, а Снабдителят е донесъл отнякъде десет бутилки коняк на фабрична цена. Сервирана е студена закуска: шпек салам, кисели краставички, кашкавал, сирене "паризер", сремска наденица, свински суджук, маслини, домашни сладкиши, изпечени от служителките в отдела на бай Симо... Директорът не присъства поради заетост. След прощалната реч, която ведомственият Човек на изкуството изпява действително прочувствено, почти всички се разплакват! Бай Симо седи начело на трапезата, облечен в черен костюм и нова, току-що разопакована риза с твърда и възширока яка, от която набръчканият му врат стърчи като шията на лешояд. Явно му е твърде неприятно, че за пръв път в живота си е център на всеобщо внимание и постоянно повтаря: „Нямаше нужда, нямаше нужда...“ Взима някакви лекарства, та затова не пие алкохол; така единствен остава трезв и добре проследява хода на нещата. След речта му връчват една доста дебела книга за хуманизма и Ренесанса, купена с доброволните пожертвования на служителите. В началото се заизреждат наздрависи, а след това постепенно го забравят. На грамофона, който е донесен за случая, пускат танцова музика. Той, естествено, не танцува. Някъде около пет часа служителите полека-лека започват да се разотиват. Някои се любят с колежки из съседните канцеларии, по бюрата, които тъжно скърцат. Някой повръща, в

клизета. Отнякъде долита кикот и бучене на прахосмукачки. Той седи сам, начело на събраните маси, по които се въргалият обелки от салам в жълти локви разлян коняк. От пепелниците го гледат загасени фасове. Седи на масата, докато лелките не домъкнат в столовата прахосмукачките. Тогава и той си тръгва.

На следващия ден краката му сами го бяха отвели в канцеларията, в която е прекарал толкова години. Прибра си някои дреболии от чекмеджетата и освободи бюрото си за нов служител. Поседа, пи кафе и си отиде. Продължи да се отбива ден след ден, но започна да чувства, че пречи. Наистина, всички бяха любезни, както и преди, но точно по това време завършваше годишният отчет, та имаха работа до гуша. Освен това, забеляза, че някак си вече не е от тях, независимо от хубавите думи в прощалната реч „и след излизането си в пенсия да не напуска нашия колектив, който и за напред ще цени досегашната му дейност и богат опит!“

Започна да идва все по-рядко и по-рядко, докато съвсем не отвикна от бившата си канцелария. Бяха дошли млади служители, които не го познаваха.

Умря през онази година, когато смениха портиера на ЗУКИД, а новият не пускаше никого без причина и пропуск.

Горкият.